

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph. D., ve věci

žalobců:

M. G.
Z. G.
P. K.
J. M.
I. M.
P. S.

všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Lenkou Štěpánkovou
sídlem Křenová 72, Brno

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti:

Z. H.

zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou
sídlem Teplého 2786, Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. JMK 46237/2016, sp. zn. S-JMK 11068/2016/OÚPSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 3. 2016, č. j. JMK 46237/2016, sp. zn. S-JMK 11068/2016/OÚPSŘ, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 114 548,40 Kč, k rukám jejich advokátky JUDr. Lenky Štěpánkové, sídlem Křenová 72, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je posouzení, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení týkajícího se dodatečného povolení stavby na ulici B. X v X.
2. Dne 29. 10. 2009 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o obnovu řízení - dodatečného povolení stavby „Nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu B. X, č. p. X, pozemcích p. č. X, X, k. ú. X, obec X“. Obnova se měla týkat řízení, v němž byla stavebníkovi KS Real, s. r. o. dodatečně povolena shora uvedená stavba rozhodnutím Úřadu městské části města Brno, Brno-střed, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 13. 11. 2006, č. j. 060074931/ŠKAR/STU/008, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16, ve znění usnesení o opravě ze dne 5. 3. 2007 (opraveno datum vydaného rozhodnutí z 9. 2. 2006 na 9. 2. 2007), podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.
3. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 12. 2009, č. j. MMB/0257860/2009, řízení o žádosti o obnovu řízení zastavil. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaný zamítl a rozhodnutím ze dne 11. 3. 2010, č. j. JMK 4258/2010, usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojila osoba zúčastněná na řízení žalobou, které Krajský soud v Brně zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-70) vyhověl a rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, č. j. 31 A 38/2010-88, výše uvedená rozhodnutí správních orgánů zrušil.
4. Správní orgán I. stupně poté znovu rozhodoval o žádosti o povolení obnovy řízení. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2012, č. j. MMB 0335114/2012, obnovu řízení opětovně nepovolil. Jeho rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2013, č. j. JMK 133552/2012. Rovněž tato rozhodnutí správních orgánů byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
5. Poté správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti potřeť. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. MMB/0453117/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0480132/2014, povolil obnovu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. K odvolání žalobců žalovaný prvostupňové rozhodnutí o povolení obnovy řízení potvrdil a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

6. Žalobci v podané žalobě popsali dosavadní průběh řízení před správními orgány a namítali, že povolením obnovy řízení je nepřipustným způsobem ohrožena jejich právní jistota. Jsou spoluvlastníky domu na ulici B. X a vlastníci jednotek v něm. Povolením obnovy řízení o správním rozhodnutí, na jehož základě byla stavba realizována, dojde ke zpochybnění jejich vlastnického práva k předmětné stavbě.
7. Zdůraznili, že ke zrušení podkladového rozhodnutí – územního rozhodnutí – došlo pouze z formálních důvodů. Povolení obnovy zcela nepřipustným způsobem ohrozí právní jistotu žalobců a jejich vlastnické právo nabyté v dobré víře.
8. Žalovaný odvolání zamítl v rozporu se zákonem. Podle ustanovení § 100 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se na obnovu řízení použije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011-77, uvádí, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem a má dvě fáze. V první fázi správní orgán posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení. Součástí první fáze je i úvaha o ochraně dobré víry účastníků řízení. Žalobci odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, z něhož vyplývá, že poté, co správní orgány zjistí, zda jsou naplněny podmínky obnovy řízení, mají součástí první fáze učinit i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 správního řádu. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se neřídili závazným právním názorem krajského i Nejvyššího správního soudu, neboť ve svých rozhodnutích nezohlednili ochranu dobré víry účastníků řízení.
9. Na základě výše uvedených skutečností žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důvody, na základě kterých rozhodl o povolení obnovy řízení o vydání dodatečného povolení stavby, jsou jasně patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Při rozhodování vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013-37, ve kterém ho soud zavázal právním názorem, že všechny podmínky obnovy řízení v dané věci byly splněny a správní orgány postupovaly chybně, pokud obnovu řízení nepovolily. Tímto právním názorem se žalovaný řídil.
12. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

13. Podáním ze dne 27. 1. 2016 Ing. Z. H. uplatnil v řízení práva osoby zúčastněné.

V. Průběh dalšího řízení

14. Rozsudkem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 29 A 79/2016 - 92, soud žalobu zamítl, neboť neshledal žádný žalobní bod důvodným.
15. Proti tomuto rozsudku brojili žalobci kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 4 As 328/2018 - 32, zrušil rozsudek krajského soudu.

Dospěl k závěru, že závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 A 17/2013 – 37, nebyly a nemohly být správní orgány v dalším řízení vázány. Rozsudek byl totiž vysloven přesto, že krajský soud považoval obě předchozí správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro vnitřní rozpornost, a nebyl zde proto prostor pro uplatnění zásady plné jurisdikce. Povinností žalovaného, potažmo správního orgánu prvního stupně, po vydání zrušujícího rozsudku bylo znovu posoudit a řádně odůvodnit nejprve naplnění obou podmínek pro povolení obnovy řízení o dodatečném povolení stavby vyplývajících z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Pokud by dovodil, že jsou obě naplněny, měl také posoudit otázku ochrany dobré víry (resp. práv nabytých v dobré víře) podle § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona v souladu se závěry vyplývajících již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 77/2011 – 70. Současně Nejvyšší správní soud vyjasnil, že ochranu práv nabytých v dobré víře je třeba zkoumat již v první fázi řízení o obnově, budou-li předpoklady pro povolení obnovy řízení vyplývající z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu splněny.

16. Po vrácení věci krajskému soudu k dalšími řízení se k věci vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. V přípise ze dne 15. 3. 2021 uvedla, že rozhodující je, že údajná dobrá víra na straně žalobců nemůže převážet při posouzení otázky, zda povolit obnovu řízení o dodatečném povolení stavby. Stavba značně mění poměry co do kvality a pohody bydlení i v bezprostředně sousedící nemovitosti ve vlastnictví osoby zúčastněné. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť obnova řízení byla správně povolena.

VI. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
18. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
19. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
20. Stěžejní námitkou podané žaloby je, že správní orgány při rozhodování o obnově řízení nezohlednily ochranu dobré víry žalobců.
21. Vzhledem k tomu, že soud je vázán závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve zrušujícím rozsudku č. j. 4 As 328/2018-32, které byly rekapitulovány v bodě 15 výše, lze k námitce nezohlednění otázky ochrany dobré víry stručně uvést následující.
22. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány se ochranou dobré víry žalobců při rozhodování o obnově řízení o dodatečném povolení stavby nezabývaly. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí, kterým zamítl odvolání proti rozhodnutí o povolení obnovy řízení o vydání dodatečného povolení stavby, shrnul, že se případným převážením ochrany práv nabytých v dobré víře nad důvodem obnovy řízení bude zabývat až v obnoveném řízení. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015 k ochraně dobré víry uvedl, že *„ochrana dobré víry nemá svého místa, neboť správní soud, potažmo KÚ JmK v posledních rozhodnutích uvedli, že jsou dány důvody pro obnovu předmětného řízení. Proto námitky ochrany dobré víry účastníků řízení v tuto chvíli nelze akceptovat a je třeba ve věci postupovat v souladu s právním názorem nadřízeného správního orgánu.“* Vycházel tak z toho, že jakékoli posouzení

ochrany dobré víry by nemohlo zvrátit názor, že nastaly důvody pro povolení obnovy řízení.

23. Jak však vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 328/2018-32, správní orgány podle § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona byly povinny zabývat se otázkou ochrany dobré víry již v první fázi řízení o obnově. Jelikož tuto úvahu správní orgány v projednávané věci neučinily a „odsunuly“ její řešení až do druhé fáze řízení o obnově, porušily § 100 odst. 5 správního řádu. Jejich rozhodnutí bylo rovněž v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 2 As 77/2011-70. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 328/2018-32.
24. Námitka je proto důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude povinností žalovaného znovu posoudit a řádně odůvodnit nejprve naplnění obou podmínek pro povolení obnovy řízení o dodatečném povolení stavby vyplývajících z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Budou-li naplněny, bude se zabývat otázkou ochrany dobré víry (resp. práv nabytých v dobré víře) podle § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona, a to v souladu se závěry vyplývajících z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 77/2011-70 a č. j. 4 As 328/2018-32.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci dosáhli v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna jejich advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.
27. Soud přiznal zástupkyni žalobců odměnu podle § 12 odst. 4, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 6 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby v řízení před Krajským soudem v Brně (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 × 2480 Kč a dva režijní paušály s těmito úkony spojenými 2 × 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], a jeden úkon právní služby před Nejvyšším správním soudem (kasační stížnost) ve výši 1 × 2480 Kč a jeden režijní paušál s tímto úkonem spojeným 1 × 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Celkem tedy 8 340 Kč. Jelikož advokátka zastupuje šest žalobců, činí odměna celkem 50 040 Kč (6 × 8 340 Kč). Protože advokátka žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 10 508,40 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek v řízení před krajským soudem ve výši 24 000 Kč (6 × 3 000 Kč za žalobu a 6 × 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku; viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j.

45 A 11/2012-61) a za kasační stížnost ve výši 30 000 Kč ($6 \times 5\,000$ Kč). Celkem tedy byla žalobcům vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 114 548,40 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

28. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.) Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 4. května 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu